

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 259/09-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R., Č., zastúpenej JUDr. V. K., M., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23 Co 284/08 z 27. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2009 doručená sťažnosť R. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 23 Co 284/08 z 27. apríla 2009.

1. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že «... podala dňa 20. apríla 2007 žalobu, ktorou sa voči žalovaným (S. a L., štátny podnik) domáhala vydania nehnuteľností pôvodne zapísaných v pozemkovoknižnej vložke č. 2296 a 2297 v k. ú. Č., v zmysle ustanovení zákona č. 161/2005 Z. z. o navrátení vlastníctva k nehnuteľným veciam cirkvám a náboženským spoločnostiam a prechode vlastníctva k niektorým nehnuteľnostiam (ďalej ako „zákon č. 161/2005 Z. z.“).

Rozsudkom Okresného súdu Senica zo dňa 25. júla 2008 č. k. 10 C 39/2007-268 (ďalej len „Rozsudok Okresného súdu“) bola žaloba v plnom rozsahu zamietnutá. V zmysle odôvodnenia tohto rozsudku súd žalobu zamietol, nakoľko mal za preukázané, že žaloba nebola podaná dôvodne...

... Sťažovateľka... napadla tento rozsudok odvolaním.

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 04. 2009 č. k. 23 Co 284/08-419 (ďalej len „Rozsudok Krajského súdu“) bol Rozsudok Okresného súdu v časti zamietnutia žaloby potvrdený. Krajský súd rozhodnutie odôvodnil tým, že výzva Sťažovateľky na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam je z dôvodu jej nezrozumiteľnosti neplatným právnym úkonom. Nezrozumiteľnosť výzvy podľa súdu spočíva vtom, že Sťažovateľka vo výzve neoznačila nehnuteľnosti, ktorých vydania sa domáha a taktiež neuviedla spôsob, akým prešli predmetné nehnuteľnosti do vlastníctva štátu. Výzvy podľa súdu nie sú zrozumiteľné z dôvodu, že Sťažovateľka sa vydania vecí domáha len všeobecne, bez individualizácie vecí, pričom tieto nedostatky Sťažovateľka mohla odstrániť tým, že by k výzve priložila pozemkovoknižné vložky, z ktorých by bolo možné uvedené relevantné skutočnosti zistiť...».

2. Podľa názoru sťažovateľky sa odvolací súd v jej odvolaní uvedeným argumentom „žiadnym spôsobom nevyjadril a obmedzil sa len na strohé konštatovanie, že si osvojuje právne závery Okresného súdu. Vôbec sa pritom nevysporiadal s uvedenými námietkami Sťažovateľky. Z tohto dôvodu je preto nutné i z tohto hľadiska považovať Rozsudok Krajského súdu za nepreskúmateľný, a z tohto dôvodu za porušujúci právo Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (porov. nález zo dňa 4. januára 2007 sp. zn. III. ÚS 300/06).“.

3. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že „voči rozsudku Krajského súdu podala sťažovateľka dňa 16. 7. 2009 z opatrnosti dovolanie... Konanie o podanom dovolaní v čase podania tejto sťažnosti nebolo skončené.“. Prípustnosť dovolania odôvodnila sťažovateľka ustanovením § 237 písm. f) („účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom“) v spojení s ustanoveniami § 241 ods. 2 písm. a), b) a c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“).

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo R. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. apríla 2009 č. k. 23 Co 284/08 bolo porušené.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. apríla 2009 č. k. 23 Co 284/08 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti

alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal riadne opravné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práva poskytuje.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla, že v predmetnej veci podala aj dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo (podľa fotokópie dovolania priloženého k sťažnosti) doručené 20. júla 2009 Okresnému súdu Senica. Napriek tomu však využíva svoje právo domáhať sa ochrany svojich práv aj na ústavnom súde.

Základným princípom ovládajúcim konanie pred ústavným súdom o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je princíp subsidiarity.

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, najmä procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (v posudzovanom prípade Občiansky súdny poriadok).

Ústavný súd preto vo svojej rozhodovacej praxi zaujal názor (I. ÚS 184/09, I. ÚS 169/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd odvolávajúc sa na svoju judikatúru ešte poznamenáva, že pri dodržaní zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu o dovolaní bude súčasne považovaná za zachovanú tiež lehota na podanie sťažnosti aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale ju podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2009